

Angiver i Belønning, men ikke kunde føre til, at man uden videre løstede Bestemmelsen om, at Angivere kunne belønnes. Altsaa, Vædringsforslaget under Nr. 5 kan jeg ikke tage tilbage, men jeg skal derimod ikke bestemt fastholde, at netop Grændsen, 2,000 Kr. som Maximum for Belønningen, er den rette. Her er et Punkt, hvor jeg mener, man kan søge at komme overens, men det, jeg meget indstændig vil bede det ærede Thing om, er, at det ikke udelader af denne Lov Retten til at kunne belønne Angiverne, i Sighed med, hvad der findes i tilsvarende Skattelove, nemlig i Loven om Afgift af Brændevinsbrænding og Toldloven. Jeg tror, at Udeladelsen deraf vil straffe sig, ikke blot for Fiscus, men ogsaa for selve Bryggerierne.

Ordføreren (Møgen): Efter den høitærede Finanzministers Udtalelser om vort Vædringsforslag under Nr. 29, skal jeg ogsaa for mit Vedkommende, idet jeg tager det tilbage, sige, at vi altsaa kunne gjøre det til Gjenstand for fornyet Overveieelse inden 3die Behandling; men jeg vil dog paa Forhaand gjøre den Bemærkning, at jeg egentlig ikke i nogen Henseende er bleven overbevist om, at der skulde være Grund til at give Politiet og Toldvæsenet Andel i Bøderne, naar man ikke vil give de paagjældende Kontrollører Andel deri. Have de gjort deres Pligt, have de vist Dygtighed ved at opdage Noget, som ellers vilde være blevet skjult, saa ser jeg ikke, hvorfor de ikke skulde have Andelen til en Præmie for den Dygtighed, de i saa Tilfælde have vist. Det skulde naturligvis kun være i Tilfælde, hvor de have vist særlig Dygtighed eller Konduite, at der skulde blive Spørgsmaal om at tillægge dem Belønning; men hvorfor skulde de ikke have denne Andelen lige saa vel som Andre? Det er blot til Motivering af vort Forslag, at jeg gjør denne Bemærkning. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Angivere saa tilstaar jeg, at jeg fremdeles fastholder samme Synspunkt, som har ført os til at stille Vædringsforslaget. Naar det ærede Medlem fra Helsingør (2vede) gjorde sig til Tolk for Bryggeriernes Opfattelse af den Ubillighed, de ville blive Gjenstand for ved disse Straffebestemmelser, er jeg ikke enig heri. Hvis det f. Ex. skulde være Tilfældet, at det kun koster 40 Kr. at slaa en Mand fordærvet, saa ligger der ingen Grund til at nedsætte de Bøder, vi her have foreslaaet, nei, saa skal Straffen for en saadan Misgjerning forhøies. (Stærke Hør!) Men det er ikke Noget, der rammer os her. Naar man erkjender, at det er en særlig Tillid, der vises Bryggerne, saa er

man ogsaa enig om, at Brud paa Tillid bør være Gjenstand for alvorlig Afstraffelse. Det have vi foreslaaet, og derfor have vi ogsaa været strænge imod Lorden, fordi Betingelserne for, at overhovedet dette Tillidsforhold kan bestaa, naturlig er, at der er Orden og fuld Klarhed i hele Forretningen, saaledes at der ikke er Fare for, at der paa noget Punkt skjuler sig en eller anden Mislighed. Naar det nu er Tilfældet, saa have vi ogsaa sagt, at Bøderne kunne estergives, naar det klarlig skjønnes, at der ikke er Forsæt til Stede. Anderledes kunne vi ikke gjøre det; det beror dog paa et Skjøn over de konkrete Omstændigheder, om Forsæt foreligger eller ei. Naar der kan være Spor af Mistanke om, at der ligger et eller andet Lovstridigt Forsæt bagved, bør dog den Paagjældende ikke slippe; kun, hvor det ligger klart for, at det er en høist uskyldig Forseelse, bør han være fri. Man kan ikke gaa til Domstolene for at faa dette Spørgsmaal afgjort. Den eneste Veie er den at gaa til Toldbestyrelsen, der forudsættes at være human og billig tænkende, og som saa vil estergive Bøden. At man skal staa med Hatten i Haanden, ja det gjør man jo altid, naar man hilser paa Folk, det maa man naturligvis ogsaa gjøre overfor Toldbestyrelsen. Jeg ser ikke noget saa Forækkeligt deri. Det, at man har Ansvar for sine Folks Handlinger, er ikke noget Særligt her. Det er Danste Lovs Regel, at naar man giver Tjeneren Fuldmagt, maa man svare for Tjeneren. Det er Anvendelsen af en almindelig Grundfætning. Vi have fastholdt Loven i sin Strængighed, hvor det var nødvendigt; men vi have paa den anden Side ogsaa ville fri Bryggerne for, hvad de med Rette kunne beklage sig over. Det er den Præmie for Angivere, som ikke have Noget at bestille der, og som kun gjøre det enten for at chikanere den Paagjældende eller for at skaffe sig selv Fordel. Den Slags Bestemmelser tror jeg, der er Grund til at tage Afstand fra. Forholdet her er ikke som ved Toldloven, og fordi man har Bestemmelsen der, kræver Konsekvensen den ikke her. Ved Toldvæsenet er der uendelig mange Veie, ad hvilke Misligheder kunne begaaes. Jeg skjønner derfor ikke, her er nogen Analogi til Stede, og hvad Loven om Brændevinsbrænding angaar, saa er der ikke efter den Tale om, at der af Angiverne kan opnaaes saa store Præmier som 2,000 Kr. Vi mene derfor, at Bryggerne have Krav paa, at saadanne Midler ikke anvendes mod dem, naar man forøvrigt behandler dem med den Strængighed, som Loven fordrer. Er man streng der, hvor man kan forsvare det, maa man ogsaa være billig imod dem og tage Hensyn der,